

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BRAȘOV
SECȚIA PENALĂ

DECIZIA PENALĂ NR. 373/Ap

DOSAR NR. 2782/62/2017

Ședința publică din data de 25 aprilie 2019

Instanța constituită din:

Completul de judecată AJ2-2018:

Președinte – – judecător

Judecător –

Grefier

-

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public — procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Brașov

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea asupra apelurilor declarate de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Brașov și inculpatul M.M.D sentinței penale nr. 174/S pronunțată de Tribunalul Brașov la data de 26 octombrie 2018 în dosarul penal nr. 2782/62/2017.

Dezbaterile în cauza de față s-au desfășurat în conformitate cu dispozițiile art. 369 Cod Procedură penală, în sensul că toate afirmațiile, întrebările și susținerile celor prezenți, inclusiv ale președintelui completului de judecată au fost înregistrate cu mijloace tehnice audio.

La apelul nominal făcut în ședința publică, la pronunțare, se constată lipsa părților.

Procedura îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, după care:

Dezbaterile în cauza penală de față au avut loc în ședința publică din data de 11 aprilie 2019, când părțile prezente au pus concluzii în sensul celor consemnate în încheierea de ședință din acea dată, care face parte integrantă din prezenta decizie, iar instanța, din lipsă de timp pentru deliberare, în temeiul dispozițiilor art. 391 Cod procedură penală, a amânat pronunțarea pentru data de 25 aprilie 2019, când,

C U R T E A:

Constată că prin **sentința penală nr. 174/S din 26.10.2018 a Tribunalului Brașov** în baza art. 396 alin. 5 din Codul de procedură penală cu aplicarea art. 16 lit. c din Codul de procedură penală s-a dispus achitarea inculpatului MMD —cetățean român, fără antecedente penale — pentru comiterea infracțiunii de mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 273 alin. 1 Cod penal.

În baza art. 275 alin. 3 din Codul de procedură penală cheltuielile judiciare au rămas în sarcina statului.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul nr. nr. 90/P/2016 din 6 iulie 2016 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Brașov, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului P.T.C.C.A pentru săvârșirea infracțiunilor de mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 273 alin. 1 Cod penal și favorizarea făptuitorului, prevăzută de art. 269 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 38 alin. 2 Cod penal precum și a inculpatului M.D pentru comiterea infracțiunii de mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 273 alin. 1 Cod penal.

În cuprinsul actului de sesizare s-au reținut următoarele:

Dosarul nr. 90/P/2016 a fost constituit la data de 23.05.2016, ca urmare a disjunerii dispusă în dosarul 82/P/2016, dosar format la rândul său prin disjungerea din dosarul

259/P/2015, în care prin rechizitoriul din data de 17.05.2016 s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților T.R, RRM, ST, SB, AM, ADC, MMA, MC, SC R SRL, ș.a. pentru comiterea de infracțiuni de corupție în legătură cu retrocedarea nelegală a unor imobile revendicate fără drept de inculpatul A R P P, trimis de asemenea în judecată prin același rechizitoriu, respectiv constituirea unui grup infracțional organizat, trafic de influență, spălarea banilor, dare de mită, abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave.

S-a reținut că acuzațiile formulate împotriva inculpaților trimiși în judecată au vizat infracțiuni comise în perioada 2006 - 2013 în diferite forme de participare, în interesul obținerii unor imobile de o valoare deosebită, între care P S și F R B. Astfel, începând cu 1 noiembrie 2006, TR împreună cu RRM, TS, SS, BS au constituit un grup infracțional (la care au aderat ulterior alte persoane, respectiv MMA, MA, ADC, MLC), având drept scop dobândirea întregii averi revendicate de ARPP în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților (Legea 10/2001, Legea 247/2005) prin infracțiuni de corupție/asimilate acestora, respectiv oferire de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare a acestor proprietăți sau altor persoane cu influență asupra funcționarilor publici în scopul determinării acestora să acționeze potrivit scopului grupului, instigarea și complicitatea la săvârșirea de către aceste persoane a infracțiunii de abuz în serviciu (prin punerea la dispoziție/semnarea înscrisurilor necesare), traficul influenței, reale, asupra funcționarilor publici.

Legătura lui ARPP cu MT și asociații acestuia a fost determinată și s-a realizat pe fondul imposibilității acestuia de a obține vreunul din bunurile pe care le-a revendicat în calitate de nepot de fiu al lui, în condițiile în care nu a putut justifica calitatea de persoană îndreptățită potrivit legii, nu a putut face dovada că respectivele bunuri au fost expropriate de la antecesorul său și, mai mult, pentru unele dintre bunuri nu formulase cerere/notificare cu respectarea termenului prevăzut de lege. În acest context a căutat să intre în legătură cu oameni cu influență politică și cu resurse financiare, care, în schimbul cedării unor părți importante din averea pretinsă, să determine funcționarii cu atribuții în domeniul luării deciziilor de retrocedare să aprobe cererile formulate cu eludarea dispozițiilor legale.

În anul 2005, în ansamblul preocupărilor susmenționate, fiind nemulțumit de stadiul soluționării cererilor și de demersurile făcute de avocați sau mandatar, ARPP a intrat apoi în legătură cu RT (prin intermediul numitei PN, persoană care de asemenea i-a fost prezentată ca o persoană cu multe relații și, implicit cu influență, care s-a oferit să-i acorde sprijin în demersurile de identificare și recuperare a bunurilor preluate abuziv, în schimbul unei cote din dreptul de proprietate al bunurilor obținute), cunoscut la momentul respectiv, și de altfel și ulterior, ca o persoană influentă în lumea politică.

În cadrul discuțiilor purtate (în perioada august-septembrie 2006), bazându-se pe relațiile pe care le avea în lumea politică și astfel pe influența pe care o putea avea asupra funcționarilor publici, direct sau prin intermediul asociațiilor săi, și intuind posibilitatea obținerii în mod necuvenit a unor bunuri de o valoare considerabilă, TR i-a promis apoi lui ARPP că poate să îi recupereze averea revendicată, pretinzând că are relații în lumea politică și în justiție la cel mai înalt nivel, respectiv, în calitate de fost șef al cancelariei primului ministru NA, cunoaște politicieni de top, inclusiv pe primul ministru în funcție, CPT, și funcționari publici la nivelul instituțiilor centrale, că poate asigura serviciile unor firme de avocatură de renume, cu influență în justiție, făcându-se referire inclusiv la un judecător de la ÎCCJ aflat în relație cu unul dintre avocații de la firma de avocatură prezentată, cerând în schimb o parte considerabilă, între 50 – 80% din fiecare bun care va fi obținut.

În actul de sesizare s-a reținut că numitul ARPP a fost de acord să cumpere influența pretinsă de TR și să îi dea acestuia un procent însemnat din ceea ce urma a se retroceda, cedându-i toate drepturile, successorale și litigioase, asupra bunurilor respective, cu condiția însă ca T să îi dea o sumă de bani în avans, date fiind eșecurile mandatarilor pe care i-a avut anterior, persoane care de asemenea erau cunoscute ca având influență, în politică sau în justiție, chiar dacă nu la nivelul lui RT.

Convins că prin influența și relațiile pe care le are poate obține bunurile respective și cunoscând valoarea de piață a acestora (avea deja casă la S, iar zona B era, de notorietate, o zonă

în plin avânt imobiliar), TR a fost de acord cu condiția pusă de ARPP, dar pentru că nu dispunea de astfel de sume de bani de ordinul milioane de euro, a prezentat „afacerea” asociațiilor săi israelieni, numiți TS și BST.

În ceea ce privește relația existentă între aceste persoane, s-a menționat faptul că TS a activat în România, până la formularea acuzațiilor împotriva sa în dosarul 259/P/2015, în calitate oficială de consultant politic încă de la începutul anilor 2000, fiind pe rând consilier de imagine/politic pentru TB și PDL, AN și PSD, CPT și PNL, VB și PDL, o parte din această activitate fiind desfășurată împreună cu asociatul său SS (fost consilier al unui fost prim ministru israelian).

S-a precizat că TS și SS au desfășurat în perioada 2005-2006 și alte afaceri în România, fiind asociați alături de ADC în societatea M P C SRL, având ca obiect principal de activitate marketing politic, cu care au dezvoltat nu doar o relație de afaceri, ci și o relație de prietenie, păstrată și în anii următori. În ceea ce îl privește pe ADC, acesta era și este un jurnalist cunoscut în România, care a acordat consultanță politică pentru AN, CPT sau TB, controlând ziarul Evenimentul Zilei și revista Capital. De asemenea, era binecunoscută relația cu CPT, care i-a fost și invitat la nuntă și cu care a menținut o legătură de prietenie după încetarea relațiilor comerciale derulate între PNL și firma sa. În ceea ce-l privește pe BS, s-a reținut că acesta controlează compania B S G (BSG), având o avere estimată de revista Forbes la 3,6 miliarde de dolari. A intrat în afaceri în România în domeniul imobiliar în anii 2000, fiind unul dintre investitorii proiectului Roșia Montană.

În octombrie 2007 s-a înființat astfel firma BRG R C S, companie cu profil imobiliar, având ca administrator pe inculpatul MMA, inculpatul TR deținând 50% din acțiuni, restul revenind offshore-ului R R E C LTD, controlată de BSG, implicit de B S. Acesta este asociat în afaceri cu SS, cunoscut pentru implicarea în dezvoltarea companiei RSLB New York, dar mai ales pentru faptul că a activat ca șef de cabinet al lui YR, fost prim ministru al Israelului. Din anul 2002 activează în România și în țări din regiune (Ungaria, Austria, Serbia) ca și consultant politic și de PR.

Din înscrisurile de la dosar, s-a reținut că rezultă, de asemenea, legătura dintre SS și AD C, aceștia fiind asociați împreună cu TS în societatea F O C, prin intermediul STG V LTD, care deține 30% din părțile sociale. Aceeași societate a avut încheiat un protocol de colaborare cu alte două companii străine, GCS I M (Israel) și RSLB P (SUA), în care este asociat S S. De asemenea, în societatea M P SRL, înființată în anul 2000, A D C, prin societatea D.A. C SRL, este asociat cu T S.

Întrucât TS nu locuia permanent în România, acesta a avut nevoie de o persoană de încredere care să îi aducă la îndeplinire dispozițiile și să-l informeze permanent asupra stadiului afacerii. L-a ales pe MMA, persoană care a făcut parte din staff-ul său atunci când s-a ocupat atât de campania PSD din anul 2004, cât și de campania PNL din anul 2008. Ulterior M a ocupat funcția de consilier personal al șefului Căminului de la Iași în Guvernul T.

De asemenea, inculpatul MMA apare alături de R T, fiind dovedită astfel legătura apropiată dintre aceștia, în societatea TRG A A SRL, unde TR deține 30% din părțile sociale, iar M MA este administrator.

În realizarea scopului grupului, TR împreună cu ceilalți membri, TS, SS, BS, MA, M M A, ADC, MLC și RRM și cumpărătorul de influență ARPP au ascuns natura ilicită a înțelegerii printr-un contract de cesiune, cu privire la bunurile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, încheiat între cumpărătorul de influență și societatea comercială R SRL reprezentată de T R.

Prin activitate infracțională desfășurată apoi, prin comiterea de infracțiuni de corupție, s-a reținut că s-a reușit retrocedarea abuzivă a Pădurii Snagov, în anul 2007, cauzându-se un prejudiciu în dauna statului român de 9.523.769 euro, precum și a Fermei Regale Băneasa, în anul 2008, prejudiciu în dauna statului român de 135.874.800 euro, sume care reprezintă totodată folos necuvenit pentru A R P P, T R și asociații acestuia în grupul infracțional.

În perioada în care membrii grupului infracțional au reușit obținerea celor două bunuri, prin infracțiuni de corupție, respectiv anii 2007-2008, aceștia au fost implicați în mod direct și în activități politice, S și A acordând consultanță partidului aflat la guvernare, PNL, precum și

primului ministru de la acel moment, C P T, consultantă cunoscută și promovată în mass media. În plus, așa cum am arătat, tot în aceeași perioadă M M A a fost angajat la Cancelaria primului ministru ca și consilier personal al lui D M (șeful Cancelariei), în activitatea desfășurată ocupându-se însă exclusiv de organizarea vizitelor în teritoriu ale primului ministru și însoțindu-l pe acesta.

În acest context al implicării în viața politică, s-a reținut în actul de sesizare că membrii grupului infracțional au pretins și au fost percepuți ca având influență la cel mai înalt nivel în statul român, aspect care a contat în realizarea înțelegerii infracționale cu cumpărătorul de influență, dar și în determinarea funcționarilor publici să aprobe retrocedările chiar cu încălcarea dispozițiilor legale. În concret, aceștia au pretins că pot obține retrocedarea bunurilor revendicate urmare a relațiilor apropiate pe care le aveau cu primul ministru în funcție, relații notorii la acel moment (rezultate și din articolele de presă atașate la dosar – vol. III, dar și din declarațiile martorilor audiați), relații dovedite și prin acea că “omul lui Tal”, respectiv MMA, fusese numit consilier personal la Cancelaria primului ministru C P T.

Fiind perceput drept consilier al prim-ministrului, M M A a contribuit la întărirea convingerii cumpărătorului de influență AL R P P în influența reală a grupului în lumea politică.

Având în vedere acestea, pentru lămurirea legăturii între membrii grupului infracțional, relațiile avute cu primul ministru din perioada 2007- 2008, pentru a se stabili dacă i s-a solicitat acestuia în vreun fel ajutorul pentru soluționarea favorabilă a cererilor de retrocedare de bunuri ori pentru valorificarea ulterioară a acestora, precum și pentru stabilirea condițiilor în care a fost angajat M M A, funcția deținută și nivelul real de influență în Guvernul României, au fost citați pentru a fi audiați ca martori în dosarul 259/P/2015 P T C și M M D.

În declarațiile date ca martori cei doi au făcut însă afirmații mincinoase și nu au spus tot ce știu în legătură cu faptele cu privire la care au fost întrebați, astfel că prin ordonanța din data de 16.05.2016 s-a dispus extinderea urmăririi penale și efectuarea în continuare a urmăririi penale față de aceștia pentru infracțiunea de mărturie mincinoasă, iar în cazul lui PTC și pentru infracțiunea de favorizarea făptuitorului.

Cu referire la infracțiunea de mărturie mincinoasă prevăzută de art. 273 alin. 1 Cod penal pentru care a fost trimis în judecată inculpatul M M D, actul de sesizare, după reluarea contextului cercetărilor în dosarul nr.259/P/2015, reține că pentru lămurirea condițiilor în care a fost angajat M M A, funcția deținută și nivelul real de influență în Guvern, a fost audiat ca martor inculpatul, din înscrisurile comunicate rezultând că el a fost șeful Cancelariei primului ministru în perioada anului 2008.

Astfel procurorul reține că inculpatul M M D a fost audiat la data de 28.04.2016, iar înainte de a i se lua declarația i s-a adus la cunoștință că urmează să fie audiat ca martor pentru lămurirea următoarelor aspecte: activitatea desfășurată de inculpatul M M la Cancelaria Primului Ministru, condițiile în care a fost angajat, atribuțiile avute, relația cu primul ministru.

După depunerea jurământului de martor în declarația dată inculpatul M M D ar fi făcut declarații necorespunzătoare adevărului și nu a spus tot ce știe în legătură cu împrejurări esențiale ale cauzei asupra cărora a fost întrebat, respectiv activitatea desfășurată de MI M A (inculpat în respectivul dosar) la Cancelaria Primului Ministru, condițiile în care a fost angajat, atribuțiile avute, relația cu primul ministru.

Astfel, acesta ar fi declarat necorespunzător adevărului că M M A nu a fost consilierul său și că nu-și amintește pentru cine a lucrat acesta ca și consilier personal în cadrul Cancelariei primului ministru, C P T la acea dată. Declarația este mincinoasă – în opinia procurorului - în condițiile în care a precizat atât calitatea de consilier personal a lui M M A, atribuțiile și activitatea curentă desfășurată, singurul aspect pe care a spus că nu îl cunoaște fiind persoana demnitarului pentru care a lucrat efectiv în această calitate de consilier personal.

Se mai arată în rechizitoriu că din înscrisurile transmise la dosar de Guvernul României a rezultat că M M A a lucrat ca și consilier personal al lui M D, șef al Cancelariei primului ministru, contractul fiind încheiat pe perioadă determinată, respectiv pe durata exercitării funcției de către acesta. Câtă vreme inculpatul M M a fost consilierul personal al lui D M, dat fiind specificul funcției de consilier personal și durata angajării, rezultă că aceasta s-a făcut în virtutea relației personale avute de cei doi, relații pe care inculpatul le-a ascuns în declarația dată ca

martor. Persoana numită consilier personal al unui demnitar este angajată de acesta pe durată determinată, respectiv pe durata mandatului deţinut (vine o dată cu demnitarul şi pleacă cu el), atribuţiile constând în consilierea demnitarului pe o anumită problemă, astfel că nu poate fi crezută susţinerea unui fost demnitar că ar fi uitat dacă şi cum a angajat o persoană drept consilierul său personal.

Aceasta cu atât mai puţin în cazul inculpatului M D, din declaraţiile persoanelor audiate în cauză ca martori, membri ai PNL sau membri sau funcţionari în Guvernul României, rezultând faptul că acesta a fost omul de încredere al primului ministru C P T, care l-a numit în funcţia de şef al Cancelariei, calitate în care a coordonat întreaga structură organizatorică din jurul acestuia, fiind perceput ca o persoană competentă, care cunoştea şi controla, chiar autoritar, întreaga activitate a Cancelariei.

Se mai reţine în actul de sesizare că, în virtutea acestei relaţii apropiate avute cu premierul P T, inculpatul M D a acceptat ca M M A, omul consultanţilor străini, să fie angajat ca şi consilierul său personal, deşi în fapt acesta s-a ocupat apoi de vizitele inculpatului P T în teritoriu, în special cele vizând componenta politică, din perspectiva viitoarei candidaturi a acestuia pentru un loc în Parlament, iar în timpul campaniei electorale a lucrat împreună cu M D şi în coordonarea acestuia în colegiul electoral în care a candidat premierul.

Din declaraţiile martorilor audiaţi, foşti angajaţi ai Cancelariei în aceeaşi perioadă, rezultă că M M A a fost perceput ca reprezentantul consultanţilor străini în Guvern, neavând astfel relevanţă postul pe care a fost angajat în măsura în care în realitate era consilierul lui P T C, aspect negat de inculpat.

În cadrul Cancelariei primului ministru M M A a lucrat pentru organizarea vizitelor în teritoriu ale primului-ministru, o dovadă certă că în fapt a fost consilierul acestuia şi nu al şefului Cancelariei, a cărei activitate nu presupunea în mod normal astfel de vizite. Din declaraţiile persoanelor audiate ca martori, fie angajaţi ai Cancelariei la momentul respectiv, fie membrii ai PNL, a rezultat de asemenea faptul că vizitele în teritoriu ale primului-ministru au reprezentat doar pretext pentru realizarea campaniei electorale din perspectiva alegerilor parlamentare din anul respectiv, ponderea principală a vizitelor constituind-o întâlnirile politice.

Întrucât T S asigură consultanţa politică atât pentru PNL cât şi pentru candidatul C P T, în considerarea acestor vizite l-a trimis pe M M A pentru a fi angajat la Guvern, cu rol însă de a duce la îndeplinire strategiile politice elaborate pentru campania electorală. Acest fapt este confirmat şi prin aceea că în toamna anului 2008 în campania pentru alegerile parlamentare acesta s-a ocupat alături de inculpatul MD de campania inculpatului P T în colegiul electoral din Ilfov în care acesta a candidat, părăsindu-şi atribuţiile din cadrul Guvernului. Aşa fiind, deşi angajat ca şi consilier personal al şefului Cancelariei, inculpatul M D, în realitate M M A a lucrat ca şi consilier personal al inculpatului P T C, fiind trimis tocmai în acest scop pentru a fi angajat la guvern de T S.

Deşi M M A era cunoscut de toată lumea ca „omul lui Tal”, fiind în echipa acestuia atunci când s-a ocupat de campania electorală a PNL, iar ulterior a lucrat ca şi consilier personal la Cancellaria primului ministru P T C, şeful Cancelariei, inculpatul M D a declarat că nu are cunoştinţă despre angajarea lui şi că nu a lucrat cu acesta decât ocazional, în legătură cu vizitele în teritoriu ale primului ministru, deşi fără excepţie martorii au declarat că acesta a lucrat cu M M A organizând campania electorală personală a lui P T din Ilfov, având o relaţie apropiată de colaborare.

Având în vedere cele expuse, se constată de către procuror că inculpatul M D a făcut afirmaţii mincinoase şi nu a spus tot ce ştie în legătură cu fapte şi împrejurări esenţiale ale cauzei asupra cărora a fost întrebat, respectiv aspecte legate de angajarea lui M M în Guvernul României, atribuţiile, legătura directă cu inculpatul P T C şi faptul că acesta a fost angajat la Guvern urmare a înţelegerii între P T şi T S.

Declaraţia inculpatului a fost făcută cu rea-credinţă, în opinia procurorului, în condiţiile în care fără excepţie martorii audiaţi (angajaţi ai Guvernului sau membri PNL) au precizat în declaraţiile date aceste aspecte, toţi confirmând legătura între M M şi cei doi inculpaţi, atribuţiile acestuia precum şi demnitarul pentru care a lucrat. Prin urmare, inculpatul M D cu ştiinţă a omis să declare aceste aspecte, în virtutea relaţiei de prietenie cu inculpatul P T şi în scopul susţinerii

poziției publice a acestuia, respectiv că nu a avut vreo relație profesională cu respectivul inculpat cercetat în dosarul 259/P/2015.

Prin Încheierea nr.1050/28.11.2016 a judecătorului de cameră preliminară din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție - definitivă - s-a constatat legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr. 90/P/2016 al Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Brașov, privind pe inculpatul T C A și, în baza dispozițiilor art.47 alin.2, art.50 alin.1 din Codul de procedură penală, cu referire la art.36 alin.1 lit. c și art.41 alin.1 lit. a din Codul de procedură penală, declinarea competenței - către judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Brașov - pentru soluționarea cauzei relativ la inculpatul M M D .

Prin Încheierea penală din 13.02.2017 a judecătorului de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Brașov - rămasă definitivă prin Încheierea penală nr. 32/CP din 11.04.2017 a judecătorului de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel Brașov – s-a constatat legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr. 90/P/2016 al Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Brașov, privind pe inculpatul M M D - trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 273 alin. 1 Cod penal - a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală.

Au fost respinse cererile și excepțiile formulate de inculpatul M M D.

S-a dispus începerea judecății cauzei privindu-l pe inculpatul indicat.

În cursul cercetării judecătorești efectuate în cauză au fost ascultați – la solicitarea D.N.A Serviciul Teritorial Brașov - martorii A A, M D Ș, M N B, V D A, A D C, C I T, C C C C, P M, C M M și T G M, declarațiile acestora fiind consemnate și atașate la dosarul cauzei.

Inculpatul M M D a arătat că nu înțelege să dea declarații în cursul cercetării judecătorești, uzând de dreptul la tăcere .

La solicitarea inculpatului M M D au fost ascultați martorii S M V și B C, și declarațiile acestora fiind consemnate și atașate la dosarul cauzei.

Tot în cursul cercetării judecătorești inculpatul M M D a depus la dosarul cauzei o serie de înregistrări, și acestea fiind atașate la dosarul cauzei.

Analizând coroborat probele administrate în cauză – în cursul urmăririi penale dar și al cercetării judecătorești – tribunalul a reținut următoarele :

Cu titlu preliminar tribunalul a reținut că « Mărturia mincinoasă » este incriminată prin dispozițiile art.273 din Codul penal și constă în « fapta martorului care, într-o cauză penală, civilă sau în orice altă procedură în care se ascultă martori, face afirmații mincinoase ori nu spune tot ce știe în legătură cu faptele și împrejurările esențiale cu privire la care este întrebat ».

Cum se arată în literatura juridică obiectul juridic general al infracțiunii indicate constă în relațiile sociale referitoare la înfăptuirea justiției, relații care presupun sinceritate din partea celor ascultați ca martori în orice procedură în care se administrează proba testimonială.

Obiectul juridic special al infracțiunii constă în acele relații sociale a căror existență este asigurată prin apărarea activității de înfăptuire a justiției împotriva faptelor de natură să împiedice sau să zădărnicească aflarea adevărului de către organele judiciare.

Declarațiile inculpatului D M M apreciate de procuror ca întrunind elementele constitutive ale infracțiunii vizate de art. 273 al 1 din Codul penal – date la data de 28.04.2016 în calitate de martor în dosarul numărul 259/P/2015 al D.N.A Serviciul Teritorial Brașov – au fost următoarele :

„În ceea ce îl privește pe M M arăt că nu mai rețin exact pentru ce demnitar a lucrat ca și consilier personal, cu siguranță nu pentru mine. Nu îmi amintesc exact când anume a fost angajat. Nu îl cunoșteam dinainte, l-am cunoscut doar la angajarea lui la cancelarie. Am lucrat însă cu acesta ocazional în perioada în care am lucrat amândoi la cancelaria primului ministru. Din câte îmi amintesc M se ocupa de organizarea evenimentelor publice la care participa primul ministru, respectiv vizitele în teritoriu ale acestuia.

Mi-a fost arătată adresa trimisă la dosar de Guvernul României din care rezultă că M fi lucrat la Cabinetul Șefului Cancelariei Primului Ministru, dar arăt încă o dată că nu îmi amintesc acest lucru și nu l-am adus eu pentru a lucra ca și consilierul meu personal. L-am cunoscut la guvern, nu îl știam dinainte.

Echipa de organizare a unei astfel de vizite era formată din mai mulți consilieri, respectiv unul de la protocol, unul de la presă, unul sau mai mulți consilieri de specialitate, funcției de obiectul vizitei și consilierul de organizare care avea imaginea de ansamblu a întregului program. Cei din echipa de organizare mergeau în teritoriu cu primul ministru, dar la întâlnirile propriu zise participa în principiu doar consilierul de specialitate.

(...)

Nu știu (ce relația a avut M cu primul ministru n.n.), nu îmi amintesc. De principiu primul ministru T vorbea cu toată lumea a familiar, folosind prenumele. Nu știu dacă îi știa numele lui M.

(...)

Nu știu ce studii avea (M n.n.) sau mai exact nu îmi amintesc acum, nu știu ce experiență avea, dar în ocaziile în care cam interacționat mi-a făcut o impresie bună ca organizator.

(...)

Nu îmi amintesc. (cine l-a recomandat pentru a fi angajat ca și consilier)

(...)

În perioada respectivă, anii 2007 – 2008, știu că T S era consultant politic pentru PNL. L-am cunoscut pe T S cred că în campania electorală din 2004, acesta lucrând pentru T B sau A N, nu mai rețin, candidați la președinție. Din câte știu ulterior a fost consultant politic pentru mai multe formațiuni politice sau candidați. Nu pot preciza ce relație a existat între primul ministru T și T S. Cred că M și T S se cunoșteau pentru că la una dintre ședințele de organizare a unui eveniment public M a făcut referire la T S care ar fi avut un punct de vedere legat de structura respectivului eveniment.”

Procurorul a apreciat că inculpatul D M M a dat declarații necorespunzătoare adevărului cu privire la următoarele aspecte:

- activitatea desfășurată de inculpatul M M la Cancelaria Primului Ministru,
- condițiile în care a fost angajat M M la Cancelaria Primului Ministru,
- atribuțiile avute de M M la Cancelaria Primului Ministru,
- relația lui M M cu primul ministru T C A.

Astfel procurorul a considerat că inculpatul D M M a făcut declarații necorespunzătoare adevărului și nu a spus tot ce știe în legătură cu împrejurări esențiale ale cauzei asupra cărora a fost întrebat, respectiv cu privire la angajarea lui M M A în calitate de consilier personal al său – urmare a înțelegerii dintre P T C și T S – relația pe care a avut-o cu M M A și relația acestuia din urmă cu T S, activitatea efectivă desfășurată de M M A pentru primul-ministru și legătura dintre cei doi .

Tribunalul a reținut că este ținut a face anumite precizări teoretice relativ la declarațiile date de anumite persoane, în calitate de martor, în cursul procesului penal.

Astfel așa cum se arată în literatura juridică, la aprecierea declarațiilor martorului, o deosebită importanță o are cunoașterea aspectului psihologic de formare a declarațiilor, care cronologic trece prin mai multe etape: recepționarea, memorizarea și reproducerea.

Bineînțeles că momentul inițial în formarea declarațiilor este acela al derulării evenimentelor (faptelor) când martorul, indiferent de voința sa, recepționează anumite date de fapt cărora la momentul respectiv poate nu le acordă o deosebită relevanță.

Tot literatura juridică arată că modul în care martorul recepționează anumite evenimente sau însușiri ale obiectelor este direct influențat de anumiți factori obiectivi și psihofiziologici iar la aprecierea declarațiilor trebuie de luat în considerație că informația memorată nu este o memorare perfectă (asemenea unei fotografii) astfel încât martorul poate reține din cele percepute doar o parte, pe care acesta o considera mai importantă, iar alte date nu sunt memorizate sau sunt uitate în decursul timpului (studii ale psihologiei martorilor susțin, exemplificativ, că uitarea la bărbați este mai accentuată decât la femei dar și că amintirile femeilor sunt de multe ori inexacte).

În sfârșit tribunalul a reținut că o îndelungată experiență judiciară a conturat faptul că declarațiile martorilor au un caracter relativ iar principalele cauze ale relativității mărturiei țin atât de imperfecțiunea organelor de simț ale omului – însoțite de o serie de factori obiectivi sau subiectivi care influențează nu numai percepția ci și procesul de memorare sau de redare a celor

percepute – dar și de formarea unor opinii specifice organelor judiciare doritoare să vadă în declarația martorului o reproducere absolut fidelă a faptelor la care au asistat.

Prin prisma celor teoretic expuse anterior tribunalul a arătat că nu poate reține, fără dubiu, că aspectele relevate de către inculpatul D M M – în declarația dată la data de 28.04.2016 în calitate de martor în dosarul numărul 259/P/2015 al D.N.A Serviciul Teritorial Brașov – întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de « Mărturie mincinoasă », incriminată de dispozițiile art.273 din Codul penal.

În primul rând tribunalul a apreciat ca esențial de subliniat faptul că, prin rechizitoriu, chiar procurorul face multiple referiri la faptul că numitul M M A a lucrat efectiv în Guvernul României în favoarea primului ministru P T C și nu a șefului cancelariei – inculpat în cauza de față – D M M.

Astfel procurorul arată în rechizitoriu că „din declarațiile martorilor audiați, dar și din înscrisurile comunicate la dosar de Guvernul României, rezultă că M M A, deși angajat ca și consilier personal al șefului Cancelariei, inculpatul M D, în realitate acesta a lucrat ca și consilier personal al inculpatului P T C, fiind trimis tocmai în acest scop pentru a fi angajat la guvern de T S” (fila 32 rechizitoriu) sau că „În cadrul Cancelariei primului ministru M M A a lucrat pentru organizarea vizitelor în teritoriu ale primului-ministru, o dovadă certă că în fapt a fost consilierul acestuia și nu al șefului Cancelariei, a cărui activitate nu presupunea în mod normal astfel de vizite ” etc.

În actul de sesizare sunt enumerate corect și temeinic probele (declarațiile unor martori) care au condus procurorul la această concluzie.

Tot în rechizitoriu procurorul explică importanța angajării ca și consilier „ personal ” a unei anumite persoane pentru ca ulterior – tot în actul de sesizare – să se contrazică și să arate că „din declarațiile martorilor audiați, foști angajați ai Cancelariei în aceeași perioadă, rezultă că M M A a fost perceput ca reprezentantul consultanților străini în Guvern, nu are astfel relevanță postul pe care a fost angajat (Marcovici) în măsura în care în realitate era consilierul lui P T C ” .

Or, prin prisma faptului că M M A a lucrat efectiv în Guvernul României în favoarea primului ministru P T C, și nu a șefului cancelariei D M M – aspect reținut inclusiv de către procuror ca și corespunzând adevărului – apare ca cel puțin explicabilă poziția procesuală exprimată de inculpatul D M M (martor la acel moment) care a arătat că „ În ceea ce îl privește pe M M arăt că nu mai rețin exact pentru ce demnitar a lucrat ca și consilier personal, cu siguranță nu pentru mine ”.

În mod similar cel puțin explicabil – văzând și perioada de aproximativ 8 ani de la momentul angajării lui M M la guvern dar și, cum se va arăta ulterior, numărul angajaților cancelariei – este faptul că în declarația sa din 28.04.2016 martorul (actualmente inculpat) D M M nu și-a amintit mai multe situații faptice relativ la care a fost întrebat de către procuror.(„ Nu știu (ce relația a avut M cu primul ministru n.n.), nu îmi amintesc... nu știu ce studii avea ...nu îmi amintesc...”)

Pe de altă parte se reține în rechizitoriu că inculpatul D M M ar fi dat declarații necorespunzătoare adevărului privitor la activitatea desfășurată (atribuțiile avute) de inculpatul M M la Cancelaria Primului Ministru, or inculpatul indicat a arătat – în declarația din 28.04.2016 în dosarul numărul 259/P/2015 al D.N.A Serviciul Teritorial Brașov – „ din câte îmi amintesc M se ocupa de organizarea evenimentelor publice la care participa primul ministru, respectiv vizitele în teritoriu ale acestuia ”, realitate confirmată și de alte persoane (declarații martori A A, C I T, C C C, C M) .

Tribunalul va reține că o multitudine de probe administrate în cauză au relevat veridicitatea acestor afirmații ale martorului D M M, chiar procurorul expunând în rechizitoriu, așa cum s-a arătat, că « În cadrul Cancelariei primului ministru M M A a lucrat pentru organizarea vizitelor în teritoriu ale primului-ministru, o dovadă certă că în fapt a fost consilierul acestuia și nu al șefului Cancelariei ”

Se mai arată că inculpatul D M M ar fi dat declarații necorespunzătoare adevărului privitor la condițiile în care a fost angajat M M la Cancelaria Primului Ministru, or s-a depus la dosarul cauzei un înscris din care rezultă că în anul 2008 la Cancelaria Primului Ministru erau angajate 293 de persoane, fiind cvasiimposibil pentru inculpatul indicat (șef al cancelariei) a

memora/cunoaște după 8 ani momentul sau condițiile angajării fiecărei persoane, cu atât mai mult cu cât nu a lucrat efectiv decât în mică măsură cu M M A.

În același sens sunt susținerile martorei S M care arată că în aparatul cancelariei primului ministru erau aproximativ 300 de persoane .

În opinia tribunalului, procurorul a valorizat excesiv faptul că M M A a figurat în cadrul guvernului ca și „ consilier personal ” al inculpatului D M M deși realitatea faptică nu reliefează caracterul esențialmente „ personal” al alegerii unei persoane pe un asemenea post.

Cu titlu exemplificativ martora B C, deși angajată și ea ca și consilier personal al inculpatului D M M, nu îl cunoștea pe inculpat anterior venirii acestuia în guvern. ” (în 2007-2008 am fost angajată) la cancelaria primului ministru în cabinetul cancelarului D M în calitate de consilier personal... Nu l-am cunoscut pe M M. Nu am auzit de această persoană...nu l-am cunoscut pe D M înainte de numirea lui la cancelaria primului ministru) ”.

Tribunalul a reținut în concluzie, așa cum o arată și procurorul în rechizitoriu, că nu are absolută relevanță postul scriptic pe care a fost angajat M M (de consilier personal al șefului cancelariei) în măsura în care în realitate acesta era consilierul lui P T C.

Bineînțeles că în această situație faptică conturată de probele dosarului – ce nu a presupus un contact constant, ci doar unul sporadic, cu M M – apare ca și credibil ca martorul D M M să nu cunoască concretețea relațiilor asupra cărora a fost întrebat de către procuror (exemplificativ între P T C și M M sau între M M A și T S), existând cel puțin un dubiu în acest sens.

Tribunalul a reținut cele expuse întrucât i se impută prin rechizitoriu inculpatului D M M că a dat declarații necorespunzătoare adevărului cu privire la relația lui M M cu primul ministru T C A, or așa cum rezultă din probele administrate în cauză – menționate și de procuror în rechizitoriu – inculpatul din cauza de față nu a interacționat în mare măsură cu M M A și nu putea cunoaște toate amănuntele relației personale dintre T C A și M M A.

I se mai impută prin actul de sesizare inculpatului DMM că a făcut declarații necorespunzătoare adevărului și nu a spus tot ce știe în legătură cu angajarea lui M M A, urmare a înțelegerii dintre P T C și T S, or nici una dintre probele dosarului nu relevă că inculpatul din cauza de față a asistat sau ar fi aflat direct și neechivoc despre o asemenea înțelegere.

Tot prin rechizitoriu se arată că D M M ar fi făcut declarații necorespunzătoare adevărului și nu ar fi spus tot ce știe în legătură cu relația pe care a avut-o M M A cu T S. Tribunalul a reținut că nici privitor la acest aspect nu sunt administrate probe neechivoce din care să reiasă că inculpatul din cauza de față cunoștea amănuntele unei asemenea înțelegeri.

Prin prisma celor expuse instanța de fond a reținut că fapta săvârșită de inculpat nu poate întruni elementele constitutive ale infracțiunii de mărturie mincinoasă, existând cel puțin un dubiu în privința caracterului mincinos al afirmațiilor/omisiunilor sale, dubiu care bineînțeles că trebuie să profite inculpatului D M M.

Tribunalul a reținut că acest dubiu apare incident și cu privire la esențialitatea împrejurărilor – în sensul art. 273 din Codul penal – cu privire la care inculpatul D M M (martor la acel moment) ar fi făcut declarații mincinoase.

Astfel, la data ascultării martorului D M M în dosarul numărul 259/P/2015 al D.N.A Serviciul Teritorial Brașov, 28.04.2016, erau administrate cvasitotalitatea probelor (83 volume de urmărire penală) care au și condus la întocmirea rechizitoriului peste o perioadă relativ scurtă de timp, la 17.05.2016, după o urmărire penală complexă și îndelungată.

Așa cum rezidă și din prezentul rechizitoriu, la acel moment al ascultării martorului D M M, concluziile procurorului privitor la activitatea concretă a lui M M A în cadrul Guvernului României erau conturate și apare discutabil în ce măsură șeful cancelariei – inculpat în cauza de față – cunoștea amănuntele preocupărilor concrete a lui M în guvern atât timp cât chiar procurorul arată că acesta din urmă lucra efectiv pentru primul ministru, și nu pentru șeful cancelariei.

Conform art. 1 din Codul de procedură penală român, scopul procesului penal îl constituie constatarea la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni, astfel că orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

Procesul penal trebuie să contribuie la apărarea ordinii de drept, la apărarea persoanei, a drepturilor și libertăților acesteia, la prevenirea infracțiunilor precum și la educarea cetățenilor în spiritul legii.

Cum se arată constant în practica și literatura juridică penală instanța de judecată pronunță condamnarea inculpatului numai în situația în care probele strânse în cursul urmăririi penale și verificate în cursul cercetării judecătorești, dovedesc în mod cert, printre altele, că vinovăția inculpatului în raport de fapta ce i se impută.

În Codul de procedură penală român, prezumția de nevinovăție este înscrisă între regulile de bază ale procesului penal, în art. 4 al 1 Cod procedură penală, statuându-se că „orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă”.

Pentru pronunțarea unei condamnări, instanța trebuie să-și întemeieze convingerea vinovăției inculpatului pe bază de probe sigure, certe și iar dacă probele în acuzare nu au un asemenea caracter, și lasă loc unei nesiguranțe în privința vinovăției inculpatului, se impune a se da eficiență regulii potrivit căreia „orice îndoială este în favoarea inculpatului” (in dubio pro reo).

Regula „in dubio pro reo” constituie un complement al prezumției de nevinovăție, un principiu instituțional care reflectă modul în care principiul aflării adevărului, consacrat în art. 5 Cod procedură penală, se regăsește în materia probațiunii.

Ea se explică prin aceea că, în măsura în care dovezile administrate pentru susținerea vinovăției celui acuzat conțin o informație îndoielnică tocmai cu privire la vinovăția făptuitorului în legătură cu fapta imputată, autoritățile judecătorești penale nu-și pot forma o convingere care să se constituie într-o certitudine și, de aceea, ele trebuie să concluzioneze în sensul nevinovăției acuzatului și să-l achite.

Cum se arată tot în literatura juridică penală înainte de a fi o problemă de drept, regula „in dubio pro reo” este o problemă de fapt iar înfăptuirea justiției penale cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunță, pe probabilitate, ci pe certitudinea dobândită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă (fapta supusă judecății).

Prin prisma tuturor celor expuse, tribunalul a reținut că în cauza de față instanța nu poate avea certitudinea că – prin declarația dată în 28.04.2016 în calitate de martor în dosarul numărul 259/P/2015 al D.N.A Serviciul Teritorial Brașov – inculpatul D M M ar fi făcut afirmații mincinoase ori nu a spus tot ce știe în legătură cu faptele și împrejurările esențiale cu privire la care a fost întrebat, în sensul elementelor constitutive ale infracțiunii vizate de art. 273 din Codul penal.

Împotriva acestei hotărâri au declarat apel, în termen, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Brașov și inculpatul M M D.

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Brașov a solicitat desființarea sentinței penale nr. 174/2018 a Tribunalului Brașov, iar în cadrul rejudecării în principal, condamnarea inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă, iar în subsidiar, în ipoteza în care instanța de control judiciar va aprecia că motivarea instanței de fond nu este sustenabilă raportat la temeiul de drept în baza căruia s-a dispus achitarea inculpatului (art. 16 lit. c Cod procedură penală), schimbarea acestui temei în art. 16 lit. b teza a II-a Cod procedură penală având în vedere considerentele hotărârii atacate, respectiv lipsa intenției cu privire la declarațiile neadevărate furnizate de către inculpat.

În motivarea apelului s-a arătat în esență că au fost administrate suficiente probe din care să rezulte că inculpatul D M M a săvârșit infracțiunea de mărturie mincinoasă prin declarațiile date în faza de urmărire penală. Au fost indicate în acest sens declarațiile martorilor audiați în cauză Cele patru aspecte cu privire la care inculpatul a fost întrebat în faza de urmărire penală privesc condițiile angajării lui M M la cancelaria primului ministru, persoana pentru care a lucrat M M la cancelaria primului ministru, atribuțiile pe care acesta le avea și activitatea efectiv derulată (legătura sa cu primul ministru C P T).

Cu privire la condițiile angajării lui M M a cancelaria primului ministru, M M D a declarat în mod necorespunzător adevărului că nu știe cine l-a angajat pe M M, deși a rezultat din probe că el este cel care l-a angajat pe acesta.

Cu privire la faptul că nu știe pentru cine a lucrat M M a declarat necorespunzător adevărului, întrucât din probe a rezultat clar acest aspect, relevante fiind declarațiile martorilor audiați în faza de urmărire penală și în cea de judecată. Astfel, din declarațiile martorilor audiați rezultă că M M îndeplinea atât atribuțiile încredințate formal în cadrul cancelariei primului ministru, cât și atribuții de derulare ori de organizare a activităților de campanie electorală iar aceste aspecte erau cunoscute de către inculpatul D M M în contextul în care acesta coordona activitatea lui M M și se ocupa personal de desfășurarea campaniei electorale a primului ministru în circumscripția Ilfov.

S-a mai susținut că explicația tribunalului cum că trecerea unui interval mai mare de timp ar fi de natură să afecteze acuratețea memoriei unei persoane, deși în esență poate fi plauzibilă, trebuie raportată la elementele concrete ale cauzei. Astfel, din declarațiile martorilor a rezultat o legătură foarte apropiată între inculpat și C P T, care s-a concretizat prin numirea acestuia în funcția de șef al Cancelariei primului ministru, investit cu coordonarea întregii structuri organizatorice din jurul acestuia, fiind perceput ca o persoană competentă, care cunoștea și controla, chiar autoritar, întreaga activitate a Cancelariei.

Așa fiind, s-a susținut că declarațiile făcute de inculpat la momentul audierii sale ca martor în dosarul nr. 259/P/2015 au fost nesincere, dar nu motivate de imposibilitatea aducerii aminte, ci de legătura subiectivă dintre acesta și C P T și din dorința lui de a nu se putea face legătura acestuia din urmă cu M M (inculpat cercetat pentru infracțiunea de trafic de influență făcută de fapt fără știința lui C P T, ci profitând de funcția ocupată și de apropierea, tot datorită funcției, de primul ministru de la acea dată).

În situația în care instanța de control judiciar va trece peste aceste aspecte, s-a solicitat a se analiza motivul pentru care instanța de fond a dispus achitarea inculpatului în temeiul art. 16 lit. c Cod procedură penală, apreciind că atâta vreme cât se recunoaște că declarația de martor există, nu se poate aprecia că nu există probe în sensul săvârșirii infracțiunii de mărturie mincinoasă.

Inculpatul M M D a solicitat schimbarea temeiului soluției de achitare dispusă prin sentința apelată din art. 16 lit. c din Codul de procedură penală în art. 16 lit. a din Codul de procedură penală.

În motivarea apelului s-a arătat în esență că fapta pentru care inculpatul a fost trimis în judecată nu există. Astfel, s-a solicitat a se avea în vedere că până la momentul la care M M a fost angajat la cancelaria primului ministru, Ferma B fusese deja retrocedată. În atare împrejurări, în cauză nu are niciun suport probatoriu teza potrivit căreia angajarea lui M M la cancelaria primului ministru l-ar fi determinat pe P P al R să creadă că aceasta are influență în fața primului ministru și îl poate ajuta cu retrocedarea terenurilor.

Mai mult decât atât, chiar P P al R a declarat că l-a cunoscut pe M M dinainte, astfel că angajarea acestuia la cancelaria primului ministru nu a avut niciun efect asupra cumpărătorului de influență.

În cadrul dosarului de urmărire penală nr.259/P/2015 al DNA – Serviciul Teritorial Brașov au fost audiați în calitate de martori inculpatul D M M și C P T, acesta din urmă fiind întrebat dacă are cunoștință despre retrocedările solicitate de către P P al R și dacă a intervenit în acest sens. Inculpatul D M M nu avea de unde să cunoască aceste aspecte și nici nu există date care să conducă la concluzia că inculpatul ar fi putut să acționeze pentru ca P P al R să i se retrocedeze terenurile respective.

În ceea ce privește declarația inculpatului dată în calitate de martor în dosarul de urmărire penală nr. 259/P/2015 al DNA - Serviciul Teritorial Brașov, acesta trebuia să răspundă la trei întrebări referitoare la activitatea desfășurată de M M în cadrul cancelariei primului ministru, la condițiile de angajare și la atribuțiile avute de către M M.

Cu referire la activitatea desfășurată de către M M, atât cu ocazia audierii sale în faza de urmărire penală, cât și în fața instanței de apel, inculpatul a arătat că în cadrul cancelariei primului ministru M M trebuia să pregătească vizitele primului ministru în teritoriu.

Cu referire la condițiile în care a fost angajat, s-a solicitat a se avea în vedere atât declarația lui M M (care a precizat că a fost angajat ca urmare a unei recomandări), precum și declarația martorului A (care a precizat că personal a intervenit pentru angajarea lui M M).

Cu referire la atribuțiile avute de către M M, s-a solicitat a se avea în vedere declarațiile martorilor audiați în cauză, potrivit cărora acesta organiza vizitele în teritoriu ale primului ministru.

Cu referire la relațiile existente între M M și primul ministru C P T, toți martorii audiați în cauză au precizat că primul ministru era o persoană prietenoasă, care se adresa consilierilor personali pe numele mic, însă din interceptările convorbirilor telefonice nu reiese că acesta ar fi fost în relații de prietenie cu M M.

În atare împrejurări, singura greșală făcută de către inculpat a fost una de ordin semantic cu privire la întrebarea „Pentru cine lucra M M?”, nerealizând pe moment că M M a fost angajat pe schema sa de personal și că lucra la departamentul ce se ocupa de vizitele în teritoriu.

Inculpatul M M D a dat declarație în fața instanței de apel

Au fost audiați martorii C I T, A A, A D, V V, M N, B C, P M, M D.

Examinând cauza potrivit art. 420 din Codul de procedură penală, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei, în limitele prevăzute de art. 417 din Codul de procedură penală, se constată că apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Brașov și inculpatul M M D sunt fondate numai în parte, pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare:

Potrivit art. 396 alin. 2 din Codul de procedură penală *condamnarea se pronunță dacă instanța constată, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.*

Tribunalul a reținut în mod corect că în cauza de față nu există certitudinea, rezultată din probatoriul administrat, că – prin declarația dată în 28.04.2016 în calitate de martor în dosarul numărul 259/P/2015 al D.N.A Serviciul Teritorial Brașov – inculpatul M M D ar fi făcut afirmații mincinoase ori nu a spus tot ce știe în legătură cu faptele și împrejurările esențiale cu privire la care a fost întrebat, în sensul elementelor constitutive ale infracțiunii de mărturie mincinoasă prevăzută de art. 273 din Codul penal.

Curtea de apel își însușește pe deplin argumentele instanței de fond referitoare la efectele trecerii timpului asupra acurateței declarațiilor martorilor. Inculpatul M M D a fost audiat în calitate de martor la circa opt ani de la momentul când au avut loc întâmplările în legătură cu care a fost întrebat. Intervalul de timp respectiv este suficient de lung pentru a constitui o explicație rezonabilă cu privire la faptul că M M D nu și-a amintit cu exactitate unele aspecte cu privire la care a fost întrebat de procuror.

La aceasta se adaugă faptul că, așa cum au arătat și martorii audiați în cauză, inclusiv în apel, în cadrul Cancelariei primului ministru își desfășurau activitatea în perioada respectivă aproape 300 de persoane. Inculpatul M M D, în calitate de șef al Cancelariei, nu putea în mod obiectiv reține detalii cu privire la toate aceste persoane. Simplul fapt că M M a figurat angajat pe un post de consilier personal al lui M M D nu schimbă această concluzie. Au existat și alte persoane angajate pe un post similar și care nu aveau o relație directă cu șeful Cancelariei, de exemplu martora B C. Aceasta a fost angajată pe un post de consilier personal al lui M M D dar în realitate ea își desfășura activitatea cu privire la coordonarea Programului național de dezvoltare rurală, privind alimentarea cu apă și canalizarea. În mod similar, M M a fost angajat pe un post de consilier personal al inculpatului, iar în fapt avea alte atribuții și anume se ocupa de organizarea vizitelor primului ministru în teritoriu.

Judecătorul fondului a observat în mod just că în rechizitoriu chiar procurorul face multiple referiri la faptul că numitul M M a lucrat efectiv în cadrul Guvernului României în favoarea primului ministru P T C și nu a șefului cancelariei – inculpat în cauza de față – D M M. Lucrând efectiv în altă zonă de activitate, este explicabil de ce inculpatul nu și-a amintit aspectele legate de modul de angajare a lui M M, atribuțiile avute de acesta și activitatea desfășurată în cadrul Cancelariei.

Nu s-a dovedit dincolo de orice îndoială rezonabilă că inculpatul M M D a cunoscut aceste fapte sau împrejurări și a făcut afirmații mincinoase sau nu a spus tot ce știe în legătură cu ele.

Probatoriul administrat în cauză nu este apt să conducă cu certitudine la concluzia că inculpatul se face vinovat de comiterea infracțiunii de mărturie mincinoasă prevăzută de art. 273 alin. 1 din Codul penal.

Curtea de apel constată, la fel cum a reținut și tribunalul, că apare un dubiu major și cu privire la caracterul esențial al împrejurărilor – în sensul art. 273 alin. 1 din Codul penal – cu privire la care inculpatul D M M (martor la acel moment) ar fi făcut declarații mincinoase. Astfel, nu se poate ignora faptul că la data ascultării martorului D M M în dosarul numărul 259/P/2015 al D.N.A. - Serviciul Teritorial Brașov (28.04.2016), administrarea probelor fusese aproape finalizată (83 volume de urmărire penală), ceea ce a și condus la întocmirea rechizitoriului peste o perioadă relativ scurtă de timp, la 17.05.2016, după o urmărire penală complexă și îndelungată. Așa cum rezidă și din prezentul rechizitoriu, la acel moment al ascultării martorului D M M, concluziile procurorului privitor la activitatea concretă a lui M M A în cadrul Guvernului României erau conturate și apare discutabil în ce măsură șeful Cancelariei – inculpat în cauza de față – cunoștea amănuntele preocupărilor concrete ale lui M în guvern atât timp cât chiar procurorul arată că acesta din urmă lucra efectiv pentru primul ministru, și nu pentru șeful Cancelariei.

Argumentele din apelul parchetului nu sunt de natură a determina curtea de apel să ajungă la altă concluzie decât cea la care s-a oprit judecătorul fondului. În cauză nu există elemente suficiente pentru a se stabili dincolo de orice îndoială rezonabilă că fapta pentru care a fost trimis în judecată inculpatul M M D constituie infracțiune.

Chiar dacă din probele administrate a rezultat pentru cine lucra de fapt M M, aceasta nu înseamnă că inculpatul M M D nu a spus adevărul în declarația sa. De altfel, acesta a și declarat când a fost audiat ca martor: „Din câte îmi amintesc Mi se ocupa de organizarea evenimentelor publice la care participa primul ministru, respectiv vizitele în teritoriu ale acestuia.”

În altă ordine de idei, se constată însă că apelurile sunt fondate în ceea ce privește temeiul juridic al soluției de achitare pronunțată de tribunal. Astfel, prima instanță a motivat în sensul că se poate pronunța condamnarea inculpatului numai în situația în care probele strânse în cursul urmăririi penale și verificate în cursul cercetării judecătorești dovedesc în mod cert, printre altele, că vinovăția inculpatului în raport de fapta ce i se impută. Tribunalul a mai reținut că nu poate avea certitudinea că – prin declarația dată în 28.04.2016 în calitate de martor în dosarul nr. 259/P/2015 al D.N.A. Serviciul Teritorial Brașov – inculpatul D M M ar fi făcut afirmații mincinoase ori nu a spus tot ce știe în legătură cu faptele și împrejurările esențiale cu privire la care a fost întrebat, în sensul elementelor constitutive ale infracțiunii vizate de art. 273 din Codul penal.

În aceste condiții curtea de apel constată că se impunea să fie reținute dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală ca temei al soluției de achitare. Acest caz este cel care se reține când nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii (cu privire la latura obiectivă sau cu privire la cea subiectivă). Dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. c din Codul de procedură penală sunt incidente atunci când din probele administrate rezultă că fapta există, constituie infracțiune, însă nu a fost comisă de inculpat, ci de altă persoană.

Cum în prezenta cauză s-a demonstrat că există o faptă (declarația dată de inculpat în calitate de martor în dosarul nr. 259/P/2015 al D.N.A. - Serviciul Teritorial Brașov), dar ea nu constituie infracțiune pentru motivele arătate mai sus, temeiul corect al soluției de achitare îl constituie dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală.

Nu se poate primi susținerea apelantului inculpat M M D că ar fi incidente dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. a din Codul de procedură penală (fapta nu există). Acest temei justifică o soluție de achitare în situația în care nu există deloc în materialitatea ei fapta pentru care s-a dispus trimiterea în judecată. Or, în prezenta cauză există o declarație de martor dată de inculpatul M M D în dosarul nr. 259/P/2015 al DNA - Serviciul Teritorial Brașov.

Având în vedere toate aceste aspecte, în temeiul art. 421 pct. 2 lit. a din Codul de procedură penală curtea de apel va admite apelurile declarate de Parchetul de pe lângă

Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Brașov și inculpatul M M D împotriva sentinței penale nr. 174/S din 26.10.2018 a Tribunalului Brașov, pe care o va desființa în parte, sub aspectul temeiului juridic al soluției de achitare și, rejudecând cauza în aceste limite, va schimba temeiul juridic al soluției de achitare dispusă prin sentința apelată din art. 396 alin. 5 din Codul de procedură penală cu aplicarea art. 16 lit. c din Codul de procedură penală în art. 396 alin. 5 din Codul de procedură penală cu aplicarea art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală.

Se vor menține celelalte dispoziții ale sentinței apelate.

În baza art. 275 alin. 3 din Codul de procedură penală cheltuielile judiciare avansate de stat în apel rămân în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E:**

În temeiul art.421 pct.2 lit.a din Codul de procedură penală admite apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Brașov și inculpatul M M D împotriva sentinței penale nr. 174/S din 26.10.2018 a Tribunalului Brașov, pe care o desființează în parte, sub aspectul temeiului juridic al soluției de achitare și, rejudecând cauza în aceste limite:

Schimbă temeiul juridic al soluției de achitare dispusă prin sentința apelată din art.396 alin.5 din Codul de procedură penală cu aplicarea art.16 lit.c din Codul de procedură penală în art.396 alin.5 din Codul de procedură penală cu aplicarea art.16 alin.1 lit.b teza I din Codul de procedură penală.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței apelate.

În baza art. 275 alin. 3 din Codul de procedură penală cheltuielile judiciare avansate de stat în apel rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 25.04.2019.

Președinte

Judecător

Grefier